

ЗЛАТНИЯТЪ ПЪТЕЛЪ

(приказка)

Сега ще ви разкажа, защо царь Пукъ се пукналь отъ ядъ.

Направиль си царь Пукъ дворець. Нечувано нѣщо. Толкова билъ високъ дворецьтъ, че когато отъ най-високата кула майсторьтъ изтървалъ теслата си, тя падала шесть месеца време, докле стигне земята. Очудиль царь Пукъ свѣта.

Срещу двореца, на десеть разкрача, имало една сламена колиба. Въ колибата живѣли двама стари хора: единъ дѣдо и една баба. Тѣ биди отъ сиромаси по-сиромаси. Всичкото имъ имане — единъ куць старъ пѣтелъ. Дѣдото ходѣль въ гората за дрѣнки съ една кошница и продавалъ дрѣнкитѣ на пазара за две пари. Съ едната пара купувалъ било хлѣбъ, било сирене за бабичката си, а съ другата — кривачка царевично зърно за пѣтела. Отъ благодарностъ куциятъ пѣтелъ всѣка сутринь, щомъ се сипне зора, плѣсвалъ криле, запѣвалъ и събуждалъ стареца — да не закѣснѣе, че другитѣ дѣдовци ще обератъ дрѣнкитѣ.

Като трѣгналъ една сутринь старецьтъ съ кошницата за пазара, бабичката му поржчала:

— Искамъ да ми донесешъ червилце и бѣлище, че въ недѣля ще ходя на хоро. Ще ми се да грѣйна като слънце. Най-хубавата да съмъ.

Вечерьта дѣдото се върналь съ празни ржце: червилцето и бѣлището стрували 10 пари, а той спечелиль само две, па и едната отъ тѣхъ била пробита. Бабата го набила хубаво и легнала да спи.

На другия день пакъ тѣй.

А на третия день на пжтната врата бабата му подала куция пѣтелъ съ вързани крака.

— Продай го, — рекла, — за десеть пари и ми купи червило и бѣлило.

Трѣгналъ дѣдо за пазара и не смѣль да наведе очи, та да погледне вързания пѣтелъ: толкова му било мжчно. Като минавалъ презъ гората, той го отвързалъ и му рекълъ:

— Хайде сега бѣгай. Скрый се въ усойтъ. Гладенъ нѣма да умрешъ. Ще кълвешъ бубулечки и дрѣнки. Не ми дава сърдце да те

продавамъ. Милъ си ми. Ще те заколятъ месаритѣ.

Пѣтелътъ заплакаль и закуцалъ между дърветата.

Когато се върналь въ колибата, старецьтъ яль бой, че пусналь пѣтела, и — нали го набили като тжпанъ — заспалъ като окжпанъ, а ето що станало на другия день.

На сутриньта нѣмало кой да го събуди. Бабата била много сънива, а пѣтелътъ — въ гората. Успалъ се. Кога отвориль очи, слънцето било на пладне. Грабналъ кошницата старецьтъ и трѣгналъ къмъ гората, но не намѣриль нищо. Рано, още въ зори, минали другитѣ дѣдовци и обрали узрѣлитѣ дрѣнки.

Тогава почнало лошавото: голѣмъ гладъ. Всѣка сутринь старецьтъ се успивалъ и все се връщаль съ празна кошница отъ гората. Отъ голѣмо гладуване бабичката станала тѣнка като косъмъ. Да я духнешъ, ще отлети.

— Ехъ, да ни бѣше пѣтелътъ тука, нѣмаше да гладуваме сега! — взела да въздиша бабичката.

А въ туй време пѣтелътъ скиталь по усойната гора, кълвѣль бубулечки и се пощѣль подъ дебелитѣ сѣнки. Единъ день станало много горещо. Пѣтелътъ се изпотиль. Рекълъ да се поокжпе, дано се разхлади. Трѣгналъ да дири кладенче. Тукъ кладенче, тамъ кладенче, стигналъ до единъ старъ джбъ. Гледа куциятъ пѣтелъ — подъ клонатото дърво извира вода, ама не е като другитѣ води — жълта вода.

— Бре, — рекълъ пѣтелътъ — цѣлия свѣтъ обиколихъ, но такава вода не бѣхъ видѣль, — и се гурналь.

А то да било златното кладенче. Излѣзълъ пѣтелътъ позлатенъ. И удариль веднага назадъ, къмъ кжщи.

— Ще се върна, — думаль си той по пжтя, — въ колибата. Като ме видятъ такъвъ жълтъ, не ще да ме познаятъ, че съмъ предишниятъ. Ще пѣя, както съмъ пѣль, ще будя дѣдото, а той ще ми хвърля по нѣкое и друго царевично зърно. Омръзна ми да дивѣя по гората.